

**KANCELARIA ADWOKACKA
ADWOKAT TOMASZ SÓJKA**

Sokołów Podlaski, dnia 3 października 2016 roku

Trybunał Konstytucyjny
al. J.Ch. Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący: T P

*reprezentowany przez adwokata
Tomasza Sójkę
Kancelaria Adwokacka
ul. Kilińskiego 10
08-300 Sokołów Podlaski*

SKARGA KONSTYTUCYJNA

o stwierdzenie niezgodności art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. 2013 poz. 982) z Konstytucją w zakresie, w jakim przepis uzależnia przyznanie prawa do renty socjalnej od posiadania wyłącznie statusu osoby całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu

Działając w imieniu i na rzecz skarżącego Tomasza Pałki, którego pełnomocnictwo przedstawiam w załączeniu, na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm.) oraz art. 3 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 22 lipca 2016 roku o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. 2016, poz. 1157), składam skargę konstytucyjną wnosząc o:

1. stwierdzenie niezgodności art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. 2013 poz. 982) z art. 2, art. 32 § 2 oraz art. 67 Konstytucji w zakresie, w jakim przepis uzależnia przyznanie prawa do renty socjalnej od posiadania wyłącznie statusu osoby całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, a pozbawia prawa do choćby częściowej renty socjalnej osób częściowo niezdolnych do pracy, które pierwotnie miały przyznane prawo do renty socjalnej;
2. zasądzenie kosztów niniejszego postępowania według norm przepisanych;

UZASADNIENIE

I. Wyczerpanie drogi sądowej.

Skarżący dnia marca 2014 roku zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej. Uprawnienie takie skarżący posiadał, z tym zastrzeżeniem, że miało ono charakter renty okresowej, na mocy decyzji ZUS z dnia maja 2011 roku. Decyzją z dnia czerwca 2014 roku, znak , ZUS odmówił przyznania T P prawa do renty socjalnej od dnia maja 2014 roku. Skarżący odwołał się od ww. decyzji do Sądu Okręgowego w S . Wyrokiem z dnia grudnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt Sąd Okręgowy w S Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie. T P zaskarżył w całości ww. wyrok do Sądu Apelacyjnego w L . Wyrokiem z dnia marca 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt Sąd Apelacyjny w L Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację skarżącego. Następnie T P nosił się z zamiarem złożenia skargi kasacyjnej od rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji. W tym celu został mu ustanowiony pełnomocnik z urzędu, w którego ocenie brak było podstaw do zaskarżenia ww. wyroku w drodze skargi kasacyjnej, w związku z czym, w dniu maja 2016 roku przygotował opinię w przedmiocie braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej. W kontekście powyższego należy uznać, iż właściwa droga prawna w przedmiotowej sprawie została wykorzystana.

Dowód:

Decyzja ZUS z dnia czerwca 2014 roku, znak

Wyrok Sądu Okręgowego w S Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia grudnia 2015 roku;

Wyrok Sądu Apelacyjnego w L Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia marca 2016 roku;

Opinia o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej z dnia maja 2016 roku;

II. Termin na wniesienie skargi.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym skargę konstytucyjną składa się w ciągu 3 miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. Natomiast według art. 49 ust. 2 ww. ustawy w razie niemożności poniesienia kosztów pomocy prawnej, skarżący może zwrócić się do sądu rejonowego jego miejsca zamieszkania o ustanowienie dla niego adwokata lub radcy prawnego z urzędu na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego. Do czasu rozstrzygnięcia przez sąd wniosku nie biegnie termin przewidziany w art. 47 ust. 1 ustawy.

**KANCELARIA ADWOKACKA
ADWOKAT TOMASZ SÓJKA**

Skarżący odebrał wyrok Sądu Apelacyjnego Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia marca 2016 roku wydany w sprawie o sygn. akt wraz z uzasadnieniem v dniu 7 kwietnia 2016 roku. Następnie w dniu 18 maja 2016 roku zwrócił się do Sądu Apelacyjnego w L z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do złożenia skargi konstytucyjnej. Wniosek zgodnie z właściwością został przekazany w dniu 25 maja 2016 roku (data wpływu na biuro podawcze) do Sądu Rejonowego w S . Postanowieniem z dnia września 2016 roku Sąd Rejonowy Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt oddalił wniosek T P o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Postanowienie to skarżący odebrał w dniu 14 września 2016 roku, nie zdecydował się na jego zaskarżenie, w związku z czym uprawomocniło się ono w dniu 22 września 2016 roku. Wobec powyższego w okresie od dnia 25 maja 2016 roku do dnia 21 września 2016 roku termin na złożenie skargi konstytucyjnej nie biegł, a więc termin ten jeszcze nie upłynął. Termin ten został obliczony w oparciu o art. 114 kodeksu cywilnego.

Dowód:

Wyrok Sądu Apelacyjnego w L z dnia marca 2016 roku wraz z kopertą nadawczą oraz wydrukiem ze strony internetowej poczty polskiej.

Postanowienie Sądu Rejonowego w S z dnia września 2016 roku wraz z kopertą nadawczą oraz wydrukiem ze strony internetowej poczty polskiej.

Potwierdzenie wpływu wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do Sądu Rejonowego w S

III. Stan faktyczny sprawy.

Od 2003 roku do 2014 roku skarżący pobierał rentę socjalną przyznaną na czas określony. Od 2009 roku skarżący świadczy pracę w zakładzie pracy chronionej na pełen etat jako pracownik gospodarczy. Celem przedłużenia świadczenia rentowego skarżący w dniu marca 2014 roku zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej. Decyzją z dnia czerwca 2014 roku, znak ZUS odmówił przyznania T P prawa do renty socjalnej od dnia maja 2014

KANCELARIA ADWOKACKA ADWOKAT TOMASZ SÓJKA

roku z powodu niestwierdzenia przez Komisję Lekarską ZUS całkowitej niezdolności do pracy. T P zaskarżył ww. decyzję do Sądu Okręgowego w S , który wyrokiem z dnia grudnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt oddalił odwołanie. Następnie T P zaskarżył w całości ww. wyrok Sądu. Wyrokiem z dnia marca 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt Sąd Apelacyjny w L Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację skarżącego. Następnie T P zamierzał skorzystać z instytucji skargi kasacyjnej od rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji. Jednak ustanowiony pełnomocnik z urzędu, zajął stanowisko, iż brak było podstaw do zaskarżenia ww. wyroku w drodze skargi kasacyjnej, w związku z czym, w dniu maja 2016 roku sporządził opinię w przedmiocie braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej.

Podstawą prawną kolejnych rozstrzygnięć negatywnych dla skarżącego jest art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz.U. 2013 poz. 982) zgodnie z którym prawo do renty socjalnej przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Podstawą dowodową rozstrzygnięć decydujących o odmowie przyznania renty rodzinnej były opinie biegłych stwierdzające, iż T P nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Tylko na marginesie należy wskazać, iż biegli nie wykazali żadnych różnic pomiędzy stanem zdrowia skarżącego w 2011 roku, kiedy został jeszcze uznany za całkowicie niezdolnego do pracy a 2014 rokiem, kiedy opinia biegłych była zgoła odmienna.

IV. Aspekt konstytucyjny.

Na kanwie przedstawionego powyżej stanu faktycznego wątpliwości skarżącego co do zgodności z Konstytucją, w szczególności art. z art. 2, art. 32 § 2 oraz art. 67 budzi art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej w zakresie, w jakim przepis uzależnia przyznanie prawa do renty socjalnej od posiadania wyłącznie statusu osoby całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, a pozbawia takiego prawa do choćby częściowej renty osób częściowo niezdolnych do pracy, które pierwotnie miały przyznane prawo do renty socjalnej. Przypadek skarżącego jest na tyle osobliwy, iż stał się on całkowicie niezdolny do pracy jeszcze przed ukończeniem 18 roku życia. Po osiągnięciu pełnoletniości korzystał z renty socjalnej przez 11 lat, a od 2014 roku mimo swojego stanu zdrowia, T P sam musi zapewnić sobie utrzymanie. Aktualnie, poza uzyskiwanym wynagrodzeniem w kwocie około złotych miesięcznie, pobiera on jedynie zasiłek pielęgnacyjny z tytułu niepełnosprawności powstałej przed 21 rokiem życia w wysokości złotych miesięcznie. Inne świadczenia skarżącemu nie przysługują. Tutaj

**KANCELARIA ADWOKACKA
ADWOKAT TOMASZ SÓJKA**

warto wskazać, iż właśnie instytucja renty socjalnej ma być świadczeniem dla osób niepełnosprawnych od dzieciństwa kompensującym brak możliwości wejścia na rynek pracy z należyтым przygotowaniem. W odniesieniu do T P ma to o tyle istotne znaczenie, iż jego możliwości zarobkowe są bardzo mocno ograniczone. Biegli w opinii z dnia czerwca 2015 roku stwierdzili, iż skarżący, ze względu na przeciwwskazania , nie powinien pracować na wysokościach, przy maszynach w ciągłym ruchu, urządzeniach o wysokiej temperaturze, pracy w porze nocnej czy prowadzić pojazdów mechanicznych. Biorąc pod uwagę powyższe wskazania, nie może budzić wątpliwości, że skarżący nie powinien pracować w wyuczonym zawodzie . Z drugiej strony biegli w orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS z dnia maja 2014 roku przyjęli, iż skarżący nie jest osobą, która wymaga przekwalifikowania zawodowego. Kolejne werdykty lekarskie podkreślają, iż skarżący nadal może pracować jako pracownik gospodarczy, jednak próżno w którejkolwiek opinii doszukać się, jakie konkretnie prace może wykonywać skarżący, co z uwagi na nieostry charakter pojęcia „pracownika gospodarczego” powinno być precyzyjnie wyjaśnione.

Dowód:

Opinia biegłych z dnia czerwca 2015 roku;

Orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia maja 2014 roku;

Niemniej jednak powyższy fragment nie jest próbą kwestionowania ani ocen zdrowia skarżącego dokonanych przez biegłych, ani rozstrzygnięć sądowych, lecz ma na celu zobrazowanie sytuacji życiowo-zawodowej, w jakiej znalazł się T P . Oczywiście jest, że skarżący nie ma praktycznie żadnych perspektyw na znalezienie lepszej pracy z uwagi na brak wykształcenia kierunkowego w dziedzinie, w której mógłby świadczyć pracę, częściową niezdolność do pracy powstałą przed 18 rokiem życia, brak doświadczenia zawodowego, brak możliwości dojazdu do zakładów pracy położonych większych odległościach od jego miejsca zamieszkania, wobec kategorycznego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Skarżący, nie z własnej winy, jest obecnie osobą całkowicie niekonkurencyjną na rynku pracy. W takich właśnie sytuacjach niezbędna i konieczna jest pomoc ze strony państwa, a podstawy ku temu daje właśnie Konstytucja.

W pierwszej kolejności należy przywołać art. 67 Konstytucji, z którego jednoznacznie wynika, że obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa. Obywatel pozostający bez pracy nie z własnej woli i nie mający innych środków utrzymania ma prawo do zabezpieczenia społecznego, którego zakres i formy określa ustawa. Prawo do zabezpieczenia społecznego nie ma charakteru bezwzględnego, Konstytucja RP wyznacza pewien standard pomocy społecznej, który musi realizować zasady równości i sprawiedliwości społecznej. Zapis art. 67

KANCELARIA ADWOKACKA ADWOKAT TOMASZ SÓJKA

Konstytucji pozwalający na szczegółowe uregulowanie zabezpieczenia społecznego w drodze ustawy nie może uzasadniać dowolności w procesie legislacyjnym. Przepis ten jest skierowaną do państwa normą, która z jednej strony nakłada na nie obowiązek stworzenia regulacji prawnych zapewniających realizację prawa każdego obywatela do zabezpieczenia społecznego, a z drugiej udziela ustawodawcy kompetencji do uregulowania kwestii związanych z przedmiotowym prawem. W konsekwencji, zgodnie z art. 67 ust. 1 Konstytucji każdemu przysługuje prawo do zabezpieczenia społecznego w ramach określonych w ustawie, która ustanawia warunki nabycia, trwania i utraty tego prawa, w tym formy i zakres świadczeń.

Pojęcie zabezpieczenia społecznego jest pojmowane w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego jednolicie, jako system urządzeń i świadczeń służących zaspokojeniu usprawiedliwionych potrzeb obywateli, którzy utracili zdolność do pracy lub doznali ograniczenia tej zdolności, albo zostali obciążeni nadmiernie kosztami utrzymania rodziny (zob. orzeczenie TK z 19 listopada 1996 r., sygn. K. 7/95, OTK ZU nr 6/1996, poz. 49, s. 416). Do istoty prawa do zabezpieczenia społecznego należy ochrona obywateli w razie wystąpienia określonego ryzyka ubezpieczeniowego, powodującego całkowitą lub częściową utratę możliwości samodzielnego utrzymania się (zob. wyrok TK z 7 lutego 2006 r., sygn. SK 45/04, OTK ZU nr 2/A/2006, poz. 15) albo polegającego na osiągnięciu określonego wieku emerytalnego. Zgodnie z ustabilizowanym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, postanowienie art. 67 ust. 1 Konstytucji stanowi podstawę do rozróżnienia: 1) minimalnego zakresu prawa do zabezpieczenia społecznego, odpowiadającego konstytucyjnej istocie tego prawa, który ustawodawca ma obowiązek zagwarantować, oraz 2) sfery uprawnień zagwarantowanych przez ustawę i wykraczających poza konstytucyjną istotę rozważanego prawa. W pierwszym wypadku ustawodawca ma znacznie mniejszy stopień swobody, wprowadzając zmiany do systemu prawnego; nowe rozwiązania prawne nie mogą bowiem naruszać konstytucyjnej istoty prawa do zabezpieczenia społecznego. W drugim wypadku ustawodawca może – co do zasady – znieść uprawnienia wykraczające poza konstytucyjną istotę prawa do zabezpieczenia społecznego. W każdym wypadku zmiany te powinny jednak być dokonywane z poszanowaniem pozostałych zasad i norm konstytucyjnych, wyznaczających granice swobody prawodawcy wprowadzania zmian do systemu prawnego, a w szczególności zasady ochrony zaufania jednostki do państwa, zasady ochrony praw nabytych oraz wymogu zachowania odpowiedniej *vacatio legis*. Trybunał podkreśla w swoim orzecznictwie, że „prawodawca konstytucyjny pozostawia określenie zakresu i form zabezpieczenia społecznego ustawie zwykłej. Regulacja konstytucyjna akcentuje (...) szeroką swobodę działania pozostawioną parlamentowi w zakresie urzeczywistniania prawa do zabezpieczenia społecznego. Do ustawodawcy należy wybór rozwiązań, które uważa za optymalne z punktu widzenia potrzeb obywateli oraz wymogów rozwoju gospodarczego kraju. Swoboda wyboru nie jest jednak nieograniczona” (m.in. wyrok TK z 22 czerwca 1999 r., sygn. K. 5/99, OTK ZU nr 5/1999, poz. 100, s. 538). Ustawodawca jest uprawniony, właśnie

**KANCELARIA ADWOKACKA
ADWOKAT TOMASZ SÓJKA**

na mocy art. 67 ust. 1 Konstytucji, do określenia „zakresu i formy” zabezpieczenia społecznego, co oznacza również możliwość ich ograniczenia, w granicach konstytucyjnie uzasadnionych. Jak już stwierdził Trybunał Konstytucyjny: „Z konstytucyjnych gwarancji praw socjalnych nie wynika bezwzględny zakaz takiego racjonalizowania systemu świadczeń, który wiązałby się z ograniczaniem zakresu podmiotowego, wprowadzeniem bardziej restrykcyjnych warunków ich otrzymywania lub zmniejszeniem wysokości. We wprowadzaniu takich ograniczeń ustawodawca jest jednak skrzepowany wspomnianymi wyznacznikami konstytucyjnymi o charakterze pozytywnym i negatywnym” (wyrok TK z 8 maja 2000 r., sygn. SK 22/99, OTK ZU nr 4/2000, poz. 107).

Według art. 32 ust. 1 Konstytucji wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Trybunał Konstytucyjny, dokonując kontroli konstytucyjności przepisów pod kątem zasady równości, wyrażonej w tym przepisie, wielokrotnie podkreślał, że nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa znajduje zastosowanie w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa, charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną), powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań, zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Podmioty różniące się mogą być natomiast traktowane odmiennie. Ocena każdej regulacji prawnej z punktu widzenia zasady równości musi być zatem poprzedzona dokładnym zbadaniem sytuacji prawnej podmiotów i przeprowadzeniem analizy, zarówno jeśli chodzi o ich cechy wspólne, jak i cechy różniące (por. uzasadnienie wyroku z 28 maja 2002 r., sygn. P 10/01, OTK ZU nr 3/A/2002, poz. 35). Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego nie pozostawia wątpliwości, że wszyscy adresaci norm prawnych charakteryzujący się daną cechą istotną w równym stopniu mają być traktowani równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących.

Renta socjalna ma charakter świadczenia szczególnego, którego celem jest zastąpienie dochodu z pracy w sytuacjach, kiedy jego uzyskanie nie jest możliwe w związku z wystąpieniem takich zdarzeń losowych jak choroba, niezdolność do pracy (inwalidztwo), starość, utrata pracy nie z własnej winy i inne. Są to świadczenia w postaci renty, emerytury, zasiłków. Zwykle jedną z przesłanek nabycia prawa do świadczenia jest uprzednia własna praca (zatrudnienie) i opłacanie składek, stanowiące tytuł do ubiegania się o przyznanie świadczenia, zaś świadczenia wynikające z realizacji zasady solidaryzmu społecznego, które przysługują niezależnie od uprzedniego zatrudnienia i są finansowane z budżetu (świadczenia pomocy społecznej), mają charakter niejako faworyzujący i przez to obwarowany dodatkowymi obowiązkami ze strony potencjalnego beneficjenta pomocy, co pozwala jej utrzymać charakter świadczenia szczególnego, oderwanego od podstawowej przesłanki prawa do zabezpieczenia społecznego, jaką jest posiadanie odpowiedniego okresu składkowego.

Zgodnie z art. 2 Konstytucji Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Klauzula państwa prawnego jest niedookreślonym znaczeniowo zwrotem języka prawnego, którego treść jest ustalana w procesie stosowania prawa, w ramach którego organ stosujący prawo jest upoważniony do kierowania się nie tylko treścią prawa pozytywnego, ale także wartościami, normami i dyrektywami pozaprawnymi. W sensie materialnym pojęcie demokratycznego państwa prawnego oznacza, że działalność państwa i jego organów opiera się na następujących ideach sprawiedliwości, w tym również sprawiedliwości społecznej i pomocy osobom znajdującym się w złych warunkach materialnych; wolności, której źródłem są prawa i wolności gwarantowane konstytucyjnie; równości wszystkich obywateli oraz demokracji - polegającym przede wszystkim na uczynieniu z wyborów powszechnych głównego sposobu kreacji organów stanowiących prawo i innych naczelných organów państwowych, a także na zagwarantowaniu pluralizmu politycznego (B. Banaszak, *Prawo konstytucyjne*, Warszawa 2004, s. 217). Aspekt moralny w koncepcji demokratycznego państwa prawnego, wskazuje, że „demokratyczne państwo prawne to takie, w którym prawo odzwierciedla akceptowany społecznie system wartości, oparty na prawie naturalnym i standardach prawa międzynarodowego” (W. Orłowski, w: *Polskie prawo konstytucyjne*, red. W. Skrzydło, Lublin 2004, s. 110). Art. 2 Konstytucji statuuje również zasadę ochrony praw nabytych. Zasada ta zakazuje arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych przysługujących jednostce lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Ochrona praw nabytych nie oznacza jednak nienaruszalności tych praw i nie ma ona charakteru absolutnego. Odstąpienie od zasady ochrony praw nabytych jest dopuszczalne w szczególnych okolicznościach, gdy przemawia za tym inna zasada prawnokonstytucyjna.

Odnosząc powyższe wywody do dyspozycji art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej należy wskazać, iż w opinii skarżącego przepis ten jest sprzeczny z Konstytucją w zakresie, w jakim uzależnia przyznanie prawa do renty socjalnej od posiadania wyłącznie statusu osoby całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, a pozbawia takiego prawa do choćby częściowej renty osób częściowo niezdolnych do pracy, które pierwotnie miały przyznane prawo do renty socjalnej okresowej. Z punktu widzenia zasad równości i niedyskryminacji osoba, która stała się całkowicie niezdolna do pracy jeszcze przed ukończeniem 18 roku życia, a po osiągnięciu pełnoletności korzystała z renty socjalnej przez 11 lat, a następnie została przez lekarzy uznana za osobę, która nie jest całkowicie niezdolna do pracy, a jedynie częściowo, powinna mieć zagwarantowane zabezpieczenie społeczne. Od razu należy wskazać, iż świadczeniem, które przysługuje osobom, które stały się całkowicie niezdolne do pracy jeszcze przed ukończeniem 18 roku życia jest renta rodzinna. Jest to świadczenie szczególne, całkowicie finansowane z budżetu państwa, którego przesłanką przyznania nie jest posiadanie odpowiedniego okresu składkowego. Czy ograniczenie katalogu obywateli jedynie do osób wyłącznie całkowicie

**KANCELARIA ADWOKACKA
ADWOKAT TOMASZ SÓJKA**

niezdolnych do pracy jest zgodne z konstytucją? Wydaje się, że nie. Taką opiekę powinny również otrzymać osoby, które nie z własnej winy, ale z powodu okoliczności od nich całkowicie niezależnych, stały się niezdolne do pracy przed osiągnięciem 18 roku życia, następnie przez kilka lat pobierały rentę socjalną, a następnie stały się zdolne do pracy, ale w bardzo ograniczonym zakresie. Aktualnie takie osoby pozostawione są same sobie. A choćby z zasad proporcjonalności płynie ich abstrakcyjne uprawnienie do częściowej pomocy ze strony państwa. Kategoryzowanie podmiotów dokonane w art. 4 ustawy o rencie socjalnej wydaje się zbyt restrykcyjne i nieproporcjonalne do skutku jego zastosowania, którym jest pobawienie grupy potencjalnie uprawnionych prawa do renty socjalnej. Trybunał wielokrotnie podkreślał, iż różnicowanie sytuacji prawnej obywateli może nastąpić tylko w oparciu o kryterium uzasadnione z punktu widzenia treści prawa i celów regulacji, a także proporcjonalne do odmiennej sytuacji faktycznej obywatela. Na kanwie sprawy T P można dojść do wniosku, iż obywatel znajdujący się w sytuacji prawnej skarżącego, pod względem uprawnień w zakresie renty socjalnej (a w zasadzie ich brakiem) został zrównany z obywatelem zdrowym i w pełni zdolnym do pracy. Takie regulacje prawne nie realizują zasady zaufania jednostki do państwa. Ustawodawca, kształtując treść prawa o zabezpieczeniu społecznym, nie ma prawa naruszać istoty tego prawa, tymczasem sformułowanie zawarte w art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej stanowi naruszenie istoty konstytucyjnego prawa podmiotowego wyrażonego w art. 67 ust. 1 Konstytucji.

Powołując się na powyższe, wnoszę jak na wstępie.

Tomasz Sójka

Tomasz Sójka, adwokat

**KANCELARIA ADWOKACKA
ADWOKAT TOMASZ SÓJKA**

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo do sporządzenia skargi konstytucyjnej
2. Pięć (5 szt.) odpisów skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami.
3. Decyzja ZUS z dnia czerwca 2014 roku, znak
4. Wyrok Sądu Okręgowego w S z dnia grudnia 2015 roku;
5. Wyrok Sądu Apelacyjnego w L z dnia marca 2016 roku wraz z kopertą nadawczą oraz wydrukiem ze strony internetowej poczty polskiej.
6. Postanowienie Sądu Rejonowego w S z dnia września 2016 roku wraz z kopertą nadawczą oraz wydrukiem ze strony internetowej poczty polskiej.
7. Potwierdzenie wpływu wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do Sądu Rejonowego w S
8. Opinia o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej z dnia maja 2016 roku;
9. Opinia biegłych z dnia czerwca 2015 roku;
10. Orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia maja 2014 roku;